

føres, gennem en saa lang Aarrække, som vi overhovedet behøve at regne med, ikke skal være Nødvendighed for at gaa videre. Dette er ubetinget Forudsætningen for Udarbejdelsen af hele denne Plan. Det er ønskeligt eller nødvendigt samtidig at sikre Muligheden af, at der ud i en Fremtid, som vi ikke i øvrigt behøve at regne med, kan bringes ogsaa yderligere Anlæg og Suppleringer til Veje, saaledes at dette kan ske uden anden Udgift end den, selve Anlægget medfører, idet Arealerne ere sikrede og ere Statens Ejendom. Men selve Arbejderne standse med Plan 2. Naar det derimod siges, at Udførelsen af Plan 3 vil drage Plan 2 efter sig, da er dette for saa vidt rigtigt, som der vel ikke er nogen teknisk Nødvendighed for at gaa til Plan 2, fordi man udfører Plan 3, men det ganske vist vil ligge i Tingenes Logik at gøre det. Thi naar man først har udført de Arbejder, der ere indbefattede under Plan 3, vil Udførelsen af det, som staaar tilbage for at naa til Plan 2, koste forholdsvist lidt, idet den Dækning, man vil faa ind gennem de frigjorte Arealer, omtrent vil opveje Udgifterne. Man kan altsaa sige, at det da vil være forstandigt at gennemføre Plan II, selv om der ikke er nogen Nødvendighed for at gøre det. — Det andet Spørgsmaal, man opkaster, er, om Beregningen af Arealværdierne kan antages at ville holde Stik. Det nuværende Banegaardsterræn er saadan noget som 350—400,000 Kv.-Alen, og største Delen heraf vil blive disponibel til Salg. Den Værdi, som er beregnet, er omtrent 20 Mill. Kr., eller, naar man for Forsigtigheds Skyld fradrager 25 pCt., en Sum af 15 Mill. Kr. To ærede Medlemmer udtale nu, at hvis de overhovedet skulle kunne tænke sig at gaa med til alt dette, maa Betingelsen herfor være den, at Kjøbenhavns Kommune overtager disse Arealer, saaledes at Staten ikke kommer til at løbe nogen Risiko ved deres Realisation. Jeg skal hertil sige, at for mit Vedkommende ønsker jeg intet hellere, end at man kunde formaa Kjøbenhavns Kommune dertil, men at det vil lykkes, derom har jeg mine Tvivl. Det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds siger, at Kjøbenhavns Kommune ved tidligere Lejligheder har tjent saa meget paa de Arealer, den har overtaget fra Staten, at den til Gengæld nu nok kunde løbe nogen Risiko. Nogen Paaskønnelse vilde den dog ikke høste derfor. Det kunde tænkes, det er dog altid en Mulighed, at Arealerne, naar de sælges, maaske kunde indbringe

en halv eller en hel Gang mere end beregnet. Og blev det Tilfældet, vilde det hedde sig: Nu har Kjøbenhavns Kommune atter taget Staten ved Næsen. Men at Kommunen skal paatage sig en Risiko, der løber op i 15—20 Mill. Kr., for at gennemføre en Ordning af Banegaardsforholdene, som dog i første Række er af Interesse for Statsbanerne selv, synes mig at være for stor en Fordring. Jeg finder ikke, at det med Føje kan paastaas, at det Tilbud, som fra Repræsentanter for Kommunen allerede er fremkommet og har fundet Udtryk i den foreløbig afsluttede Overenskomst, er et ringe eller tarveligt Tilbud. Det er i Virkeligheden ret væsentlige Ofre, som Kjøbenhavn og til Dels ogsaa Frederiksberg Kommune tilbyde at bringe. Hvis man kan faa Kjøbenhavns Kommune overtalt til at gaa endnu langt videre, vilde det være mig kært, men jeg frygter for, at det ikke vil lykkes. Og hvis det ikke lykkes, forekommer det mig, at det vilde være ganske urigtigt, om man af den Grund vilde lade denne store Sag hvile, som det i første Række er en Nødvendighed for Statsbanerne selv at faa løst.

Jeg skal endnu tilføje et Par Ord om nogle andre Bemærkninger, der ere blevne fremførte. Det ærede Medlem for Skanderborg Amts 3die Valgkreds (Laust Jensen) spurgte mig, om min Tanke er den, at naar vi paatage os et Anlæg, som stiller saa store Krav til Statskassen som dette, saa skulle andre Statsbaneanlæg foreløbig hvile, indtil dette er gennemført. Jeg vil dertil svare: Nej, det er absolut ikke min Tanke. Saavel dette som andre Statsbaneanlæg bliver at gennemføre under bestandsligt Hensyn til, hvad Finansloven, naar det ene afpasses efter det andet, efterhaanden magter. For de foreliggende Arbejders Vedkommende er jeg ikke gaaet videre end til at forudsætte, at Gennemførelsen vil tage omtrent 10 Aar, og derved vil den gennemsnitlige aarlige Udgift paa Finansloven ikke blive saa overordentlig stor. Noget andet er, at den samlede Sum bliver et ikke ringe Beløb for Staten at staa i Forskud med. Jeg ledes, idet jeg nævner disse 10 Aar, til at omtale en Bemærkning, som blev fremsat af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgkreds (J. Jensen). Han fandt, at 10 Aar ere alt for langt et Tidsrum til Gennemførelse af Planen og fandt det hensigtsmæssigere at koncentrere Arbejdet i en kortere Tid, idet han særlig fremhævede, at Arbejdsløn og Materialpriser just for Tiden ere forholds-